

Quan jo veia el poeta, alat, dematerialitzat tot esperit (✓)

Ja era lluny el ^{Temps} / Ja es. ^{tambe} lluny el temps quan les visites de La Rodona ens reuníem en conclave per a ~~discutir~~ investigar i discutir com venien les existències al món.

Es anys s'escolaven implacables: se n'enduien i cobraven tot el que havia estat tingut un significat en la meua infància, ésser, lloc, coses... Jo havia llegit molt en l'endemig i vivent les experiències de la nostra ruina, les hereditats domèstiques de la mare, el procés artístic - L. Terenci del pare - el qual seguia escrivint aferrissadament sense acabar d'adablar-se - la vida social ni domèstica amb les exigències fetals que amadues importaven. Jo era una artista d'anta de música i tot semblava voler demostrar que en hi lluiria i fins hi guanyaria ^{glòria} ~~glòria~~ encara que hi en el fons de mi mateixa no hi veig creure mai. La música no em costava cap esforç i tot jugant jugant aprenia però quan l'esforç es tornava exigent - un instrumentista ha

silat ni el sensualisme, només un dubte sobre l'eficàcia ^{religiosa} de la confessió. Ja ^{suposava} que tots els capellans no eren com aquell i que potser mai més no me n'escoria un de tan destructor. Però el sol fet d'haver ~~me~~ envoltat amb ~~el~~ aquell mateix exemplar m'apartava del confessorari.

Siquia ament a miure no solament ~~per~~ rutines sinó amb sinceritat cada cop que els meus ulls es trobaren amb aquella ^{arrebentada} coseta ^{enrinxada} i mortinada on homes i dones s'apretaven, s'agenollaven i confessien xiuxuscant les seves culpes, m'extremava d'horror com a' en comptes d'estar executant un acte de penediment; humilitat, cometessin un acte vergonyós ^{en} amb complicitat amb un clergue hipòcrita i lasciu.

Es meus pares ens havien ~~donat~~ pujat on la religió catòlica però ells estaven balejats, confimatats i embrogats segons els nomenaments de l'Església però no vivien als nostres passes. No ens preguntaven mai si anàvem o no anàvem a missa a confessar i a cometrejar. Helena era molt devota, jo no. ~~La~~ meua triada ~~aventura~~ amb el confessor no en vaig dir res a la família.

i menys des d'alestors

Jo sabia callar i servir per a qui sola les impressions
emocions i sentiments més pregons, els bons i els dolents. ~~Acce-~~
Ningu de casa no va saber el que ~~m'havia esdevingut amb~~
el confessor ⁿⁱ que jo ja no anava a confessar.

Helena sortia ^{sovint} de casa amb el missal el rosari i la man-
tellenia a les mans, jo no i ningú no em preguntava perquè
jo era tan diferent a Helena en matèria religiosa. De
diferent ho era en tot i no fero menys ens estimàvem i eren les
millors companyes del món. Ella sentia una gran admiració per
la germana artista decidida, alegre i original. Jo sentia també
admiració i estima per aquella noi tan seua, tan treballadora
tan enmarcada i fe tan marassa de la nostra germana ^{filla}
la prau'osissima i formosa Cèlia, la joquina de la família
jo en aquella famosa llibreta on marcava tots els meus
pensaments fe havia escrit aquelles idees irrespectuoses i per a
alguns ^{potser} sacril·les sobre la maternitat.

"Una dona que acaba de parir un fill, deia la llibreta i no te
més mèrit que una veua que ha ~~fet~~ un vedell. Però la dona,

amagada a rases d'una reixa havia estat el confessor
 anònim. Però ja m'hi havia prou per a afirmar-me
 en el meu fèstig o repulsió de pudor al acte, que ~~era~~
 sota l'excusa d'amor anès de dret o de ^{la luxúria} l'alex al sexe.

Jo rumiava molt sobre això i lamentava "que l'acte
 de l'amor fos un acte ^{sobre el qual no tenia cap op. personal però} que els de pensar-hi m'entartidís
 i em repugnava. "Llevis va ésser quan jo em desesperava
 pensant que la sublimitat d'ésser mare - no de posar
 la criatura al món sinó ^{d'amar-la} de tenir-ne cura, d'educar-la, - no
 podia aconseguir-se més que lliurant el cos a un marsele.

No gosava parlar-ne amb ningú perquè la sent que
 em voltava si hauria honoritzat ^{o hauria fet veure que} en ~~posar~~ ^{posar} ~~només~~
 s'honoritzava només d'oír les meres idees. Jo em
 cap ^{havia} ~~veia~~ ^{veia} interetar de dir que una dona o un home
 que cobtem un infant i el criem com si fos un fill
 propi em tan mare i tant pare com els propis progenitors

de moment no gosava parlar - ni amb ningú perquè a
sent que em volia, admet les meves amigues ^{i fins la meua germana Helen} més íntimes, s'hau-
rien horroritzat només d'entendre aquell tema. Però el tema de la
procreació prescindint del contacte directe del mascle feia dies que
em ballava pel cervell. Era cosa havia d'ésser factible. Algui, em
un fisiòleg, un bon físic, un bon biòleg, naturalment dels Estats
Units, haurien d'inventar trobar el sistema de prenyar una dona
sense el contacte directe amb el mascle. Llavors la dona podria
ésser mare sense haver de suportar aquella terrible humiliació,
aquell tremend fatig. Conuebre ~~una~~ conuebre la puresa. No
per la puresa mateixa que a mi no em preocupava com a prin-
cipi moral o religiós sinó com a fisiologia mirada personal i
jo llavors no havia llegit, ni ell no l'havia escrit o publicat
el cèlebre novel·la d' Aldous Huxley "The happy New world" ni les
pràctiques ni les tècnics de la concepció artificial oren conceputes.
Per jo hi rumiava sovint i no anava fent llemny d'esperar
puig que el procediment es ve trobar i fins practicar als Estats
Units uns anys després.

Les meves idees d'aquella època no trobaven cap resso' entre la gent que jo preferia. Però unes veïnes de la mateixa escola solien reunir-nos sovint. Elles tenien un taller de les mitges a màquina i hi treballaven tot el dia; - també la vetlla. Ens hi reuníem tota la juvenella de l'escola la casa; jo solia ésser el punt central de les diversions. Allí podia fer el pallasso que era una ~~del~~ ^{esbargiments} ~~meu~~ ^{diversions} ~~preferida~~ allí podia representar escenes dramàtiques improvisant les paraules. Solia ésser una idea inenxidable que anava a canflotar i a fer-nos agendollant-se damunt la tumba del seu marit y totes les nenes de l'escola ploraven a l'aprima viva... Després tot d'una esclatava a riure; les meves rialles omplien d'ús gipsos l'habitació. Totes les nenes de l'escola riuen com unes bofes. Però de tant en tant jo desitjava comunicar les meves idees a les meves companyes. Elavores l'efecte era desastro's, un dia vaig intentar d'explicar-les que al meu entendre una dona o un home que abstenen un infant i el venen com si fos un fill propi, sin tan pares i tan mares de la criatura com els propis creadors